PREDIKAN- Påskdagen 2017

2 Mos.15:1-11,1 Kor.15:12-21,Markus 16:1-14

Kristus är uppstånden !

3 kvinnor kommer vandrande i den tidiga morgonen. De är på väg till en grav. Som så många andra sörjande på jorden. Deras älskade Mästare Jesus är död. Nu får de leva på minnen. Saknaden och chocken efter långfredagens drama tynger dem. Nu ska de smörja hans kropp med kryddor; det som inte blev gjort innan sabbaten bröt in på fredagskvällen. Lördagen, sabbatsdagen, höll de sig stilla, men nu är de på väg. Det är den tredje dagen, då Jesus hade sagt till sina lärjungar att han skulle uppstå. Visste kvinnorna om det? Kanske, kanske inte. Men vi kan nog vara säkra på att vad de fick se framme vid graven hade de i alla fall inte väntat sig.
De var oroliga för hur de skulle kunna rulla undan stenen framför klippgraven, men den var redan borta, och vakterna som funnits där också. Och när de rusar fram och in i graven sitter där en ung man i vit dräkt som säger att han inte är där. Han har uppstått. De ska gå till Petrus och de andra lärjungarna och tala om att han lever och att de ska få se honom i Galiléen, där allt började en gång. Det som verkar vara en evighet sedan nu.
Men de lämnar graven skriver Markus, rädda och förvirrade och säger inget till någon. De vet inte vad de ska tro. Kan detta verkligen vara sant? De kom till en grav och väntade sig finna en död kropp. Lika säkert som vi vet att den som är död kommer inte tillbaka, lika säkra var de nog på att kroppen måste ha försvunnit på något sätt. Döda uppstår ju inte. Trots att de faktiskt hade gjort det, flera gånger; Lasarus, Jairus dotter och änkans son i Nain.
Men allt som de hade varit med om tillsammans med Jesus verkade som en dröm. Och om det ändå varit verklighet så var det som hände när han blev dömd och korsfäst en mardröm. Någon happy end på den här sagan kunde det inte finnas.
Men det fanns det, trots allt. Och det är inte på grund av att kvinnorna eller Jesu manliga lärjungar förväntade sig att han skulle uppstå. Det är inte deras tro eller övertygelse om att han skulle uppstå som evangelisterna berättar om. De tvivlade, alltihop. De kunde inte tro det alls.
Men det börjar ändå med kvinnorna. De finns vid korset, de tar hand om hans begravning, de kommer för att smörja hans kropp. Och de är de första vittnena till hans uppståndelse.
Den allra första är Maria från Magdala. Mötet med Jesus skildrar Johannes ingående i sitt evangelium, medan Markus nämner det. Hon får uppdraget att gå till de andra som varit med honom, apostlarna och andra lärjungar, som sörjde och grät. Alltså till dem som faktiskt hört Jesus säga, flera gånger, att han skulle uppstå på den tredje dagen. Men det var som bortblåst nu. De var väl som vi. Den som är död är död. Allt var slut. Tiden med Jesus hade varit en underbar dröm.. en fin tid. De trodde inte på Maria.
Markus berättar sedan om hur Jesus uppenbarade sig för två lärjungar som var på väg ut på landet.

Det är nog de två Emmausvandrarna som Lukas berättar om och som är evangelium på Annandag Påsk. Också de kom till samma lärjungar och berättade att de mött honom levande, men inte heller de blev trodda.
Slutligen står han där själv, mitt ibland dem alla, när de ligger till bords, och han verkar besviken och förebrår dem att de inte har trott på dem som sett honom uppstånden.
De fyra evangelisterna har olika infallsvinklar när de berättar om uppståndelsen. Hos Markus är det tvivlet, överraskningen och chocken. Det verkar som om han faktiskt har kommit närmare den allra första reaktionen hos dem som var med, än de andra. Hans evangelium är också det äldsta och det första som skrevs.
Markus inser ju också att detta kommer att bli svårt för människor att tro på, alltså alla dem som inte var med och faktiskt fick se Jesus uppstånden. Du och jag och alla andra genom historien efter Jesu tid på jorden. Man kommer att säga att det var inbillning.
Lärjungarna såg syner; deras förväntan på Jesu uppståndelse fick dem att tro att de såg honom levande. Han kanske var skendöd.
Alla de här förklaringarna har jag hört från människor, eller läst i böcker som försöker förklara den kristna tron på uppståndelsen.
Evangelisterna visste att de här åsikterna skulle komma.
Det är därför de är så noga med att berätta hur det faktiskt var.
Lärjungarna förväntade sig INTE att han skulle uppstå. När de såg honom levande, lika kroppslig och verklig som han hade varit några dagar tidigare, reagerade de som vi, om en död nära vän eller anhörig några dagar efter begravningen plötsligt stod mitt i rummet. De trodde inte sina ögon.

Det tar tid att tro på uppståndelsen. Före här handlar det ju faktiskt om en död kropp som fått liv igen, passerat rakt igenom en stenvägg-stenen var ju inte borta när Jesus lämnade graven- och som nu uppenbarar sig levande för sina lärjungar. Och för oss. Här och nu.
Det är orimligt, men det är sant. Det hade kanske varit lättare om vi talat om människor upplevelser och föreställningar, om hur tron är det viktigaste, och inte om det vi tror på faktiskt har hänt eller inte.
Men, som Paulus är noga med att betona i sitt brev till Korintierna, om inte Kristus har uppstått, och om döda inte uppstår, då är vår tro meningslös och vi är ännu kvar i våra synder. Vad han menar är att korset_Jesus lidande och död, och Uppståndelsen är en helhet, en enhet. Samme Jesus som dog, uppstod, kroppsligen. För att vi skall få förlåtelse och försoning med Gud dör han, och hans uppståndelse är beviset på hans seger över synd, ondska, lidande och död.
Hans död är första akten av Guds försoningsdrama, och hans uppståndelse den andra akten. Så som han har uppstått ska vi som tror på honom uppstå, med kropp och själ.
De första vittnena tvivlade. Det är mänskligt och förståeligt.
Det tar tid att tro på uppståndelsen. Jesus kommer inte till oss levande därför att vi tror, utan han kommer till oss levande och uppstånden för att vi ska kunna tro. Och han stannar kvar hos oss, i sin kyrka och i våra liv.
Amen